

την κατάποσιν τῆς δηλητηριώδους ταύτης οὐδὲ τοσίαν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Ῥόσενφελδ.

Ἐν τούτοις τὸ δικαστήριον ἀμφέβαλλε κατ' ἔργας, ἂν ὤφειλε νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν πειθόμενον εἰς τὴν κρίσιν ἐνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσω φαρμακεία διὰ δυναμίτιδος οὐδέποτε εἶχε παρουσιασθῆ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

Ἦθεν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γλιεσίας, ἣτις εὗρεθῆ κατὰ πάντα σύμφωνος τῆς τοῦ ἱατροῦ Ῥόσενφελδ. Τὸ Ἰνστιτούτον ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ θάνατος τῶν συζύγων Κανζιόρα προήλθεν ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς καταπόσεως ἰσχυρῆς δόσεως νιτρογλυκερίνης. Ἡ νεκροψία ἀνεκάλυψε τοῦτο ἐν τοῖς σπλάγγχοις, ἐν οἷς ἐφαίνοντο τὰ ἀποτελέσματα δραστηκωτάτου δηλητηρίου, καταστρέφοντος τὸν ὀργανισμόν.

Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις ἐπεβεβαίωσε τὴν ἐν τῷ τομάχῳ ὑπαρξίν νιτρικοῦ ὀξέος. Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι ἡ δυναμίτις ἀποτελεῖται ἐκ νιτρογλυκερίνης καὶ σώματός τινος πορώδους· ἡ νιτρογλυκερίνη παράγεται ἐκ σκευασίας γλυκερίνης καὶ νιτρικοῦ ὀξέος.

Τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα ἔνοχον φαρμακείας ἐκ προμελέτης κατὰ τῶν δύο συζύγων Κανζιόρα, τὸν δὲ σύζυγον ἔνοχον φαρμακείας ὡς παράσχόντα συμβουλήν.

Ἡ σύζυγος Οὐόλλνυ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς εἰς δέκα ἐτῶν εἰρκτήν.
N. Δ. Λ.

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΝΘΕΡΜΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑΣ

ὑπὸ τῆς οικείας ἐπιτροπῆς ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως Ἐκθέσις τῆς καταστάσεως τοῦ «Ἐθνικοῦ στόλου», ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου μέχρι τέλους δεκεμβρίου 1876. Ἐξ αὐτῆς ἀποσπῶμεν τὰς ἐξῆς προσηφάδας, ἃς κρίνομεν ἀξίας ἰδιαιτέρας μνείας.
Σ. τ. Δ.

Ἐν Κάρῳ πτωχὸς τις μάγειρος τζιερίων (σηκοτίων), ἀνοίξας τὸ συρτάριον τοῦ τραπεζίου του ἔλαβε σύμπαντα τὰ κεφάλαιά του, ἅτινα συνίσταντο εἰς 30 Αὐστριακὰ τάλληρα, καὶ εἰπὼν— Πράξειται διὰ τὸν ἐθνικὸν στόλον τῆς Ἑλλάδος; ἐνεγείρησεν αὐτὰ τῇ εἰδικῇ ἐπιτροπῇ.— Πᾶσις τις δὲ ὑπηρετῶν παρ' αὐτῷ, καὶ ἰδὼν τὰ γενόμενα, παρεκάλεσε τὸν μάγειρον νὰ προσθέσῃ καὶ ἐν μνηαῖον διὰ λογαριασμόν του.

— Πτωχὸς τις Κύπριος μὴ ἔχων τι νὰ συνεισφέρῃ, προσήνεγκε χρυσοῦν δακτυλίδιον, ὅπερ ἔφερον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

— Ὁ κ. Βασίλειος Γόμπος ἀπέστειλε τὸ χρυσοῦν ὠρολόγιόν του μετὰ τῆς χρυσοῦς ἀλύσειως, ἔτι δὲ καὶ φράγκα 400 ὡς συνδρομήν.

— Ὡσαύτως καὶ ὁ ἐν Ταϊγανίῳ διαμένων ὀπλαρχηγὸς τῆς τελευταίας Κρητικῆς ἀπαναστάσεως Χατζῆ Μιχάλης προσήνεγκε τὸ χρυσοῦν

ὠρολόγιόν του μετὰ τῆς συνοδευούσης αὐτὸ χρυσοῦς ἀλύσειως.

— Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ «Ἑλλ. Ἑργατικὴ Ἐταιρία», σκοποῦσα τὴν ἀμοιβαίαν τῶν μελῶν περιθάλψιν ἐν ὄρῳ ἀσθενείας, ἀπέστειλε τῇ ἐπιτροπῇ τὸ ἐκ λιρ. θήμ. 80 περίσσευμα.

— Ἄλλη τις Φιλεκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης τοῦ λαοῦ, ἐν ὑποδούλῳ ἐπαρχίᾳ, ἀπέστειλε περὶ τὰς 2,000 δραχμάς.

— Ὁ ἐπιστάτης τοῦ ταχυδρομείου Φιλιατρῶν κ. Χρ. Χριστόπουλος ἔπεμψεν δλόκληρον τὴν ἐκ δρ. 38 μισθοδοσίαν του.

— Ὁ φαλαγγίτης τοῦ γ' λόχου τῆς Πανεπιστημ. Φάλαγγος κ. Γ. Δημητριάδης προσήνεγκε τὴν βιβλιοθήκην του, ἣτις ἐκποιηθεῖσα ἀπέφερε δρ. 400.

— Τὰ ἐν τῷ Μεταξουργ. καταστήματι τοῦ κ. Φῆλις (ἐν Κελάμαις) ἐργαζόμενα πτωχὰ κοράσια ἐκ τοῦ γλιεσχρου ἡμερομισθίου των ἔπεμψαν διὰ τοῦ κ. Ἀλουπῆ δρ. 42.30.

ΚΟΚΚΟΙ ΚΟΙΝΟΥ ΝΟΟΣ

Ἐπὶ τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, οἱ Ὑπουργοὶ, ὁσάκις ἤθελον νὰ παραιτηθῶσιν, ἔγραφον τῷ Βασιλεῖ τὸ ἐπόμενον κατ' ἀναλλοίωτον τύπον γράμμα :

«Αὐθέντα, ὁ κύριος (δεῖνα), Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν «[ἐξωτερικῶν ἢ ἄλλου ὑπουργείου], ὡς δόξαν «μόνην ἑαυτῷ κρίνων ταύτην νὰ κατέχη, καὶ «ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Βασιλέως νὰ λάβῃ, τὴν «εἰκόνα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τολμᾷ νὰ «ἰκετεύσῃ τὸν Βασιλέα καὶ Κύριόν του, ἵνα εὐα- «ρεστούμενος τῷ ἀπονεύμῃ τὴν ἐξοχωτάτην εὐ- «νοίαν αὐτήν. Τίτλους δὲ ὅπως τύχη τῆς εἰκό- «νος κέκτηται ἑαυτῷ τὸ βελτίστατον σέβας καὶ «τὴν ἀναλλοίωσιν ἀφοσίωσιν, ἣν ἔσσει ἀποδείξει «ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως (δεῖνα).»

Ὁ Βασιλεὺς ἀντέγραφε, ἢ ἔγραφε κατέναντι τῆς ἐπιστολῆς ἐπὶ τοῦκενοῦ, καλῶς [bon], ὅπερ ἐσήμαινεν τῆς παραιτήσεως τὴν ἀποδοχὴν. Τοιαύτην δὲ παραίτησιν ἀπήλυθε καὶ πρὸς τὸν Λουδοβίκον ΙΣΓ' τῇ 3 (15) Ἰουλίου 1791 ὁ Ὑπουργὸς του Σικιπίων Καμποναῖ, εἰ καὶ τὴν 8 (20) Ἰουνίου παρέστη, ἐσταυρωμένος ἔχων τὰς χεῖρας, εἰς τὴν εἰσβολὴν τοῦ λαοῦ τῶν Παρισίων εἰς τὰς Τουίλλερίας.

Ὅπόσον αἱ φράσεις καθίστανται γελοῖαι, ὅταν δὲν ἀναποκρίνονται πρὸς τὰ πράγματα! Καὶ ὅμως, σήμερον ἔτι, ὅτε παράδοξα τὰ τοιαῦτα φαίνονται ἡμῖν, ἡμεῖς αὐτοὶ ἀπροσέκτως δὲν γινόμεθα τῶν αὐτῶν ἀποπλανήσεων ὑποκριταί, ὅτε συνηθέστατα, καὶ συμμορφούμενοι ἀπλῶς τῷ τύπῳ, γράφομεν, Ὑπουργοὶ ὄντες: «Τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος πιστότατος ὑπῆκοος «καὶ ταπεινότατος θεράπων»; Πῶσοι Ὑπουρ-

γοί, καὶ ἀλλαχοῦ καὶ παρ' ἡμῖν, τὰς αὐτὰς με-
τεχειρίζοντο φράσεις, καθ' ἣν στιγμὴν, ἐν τῇ
συνειδήσει αὐτῶν, πᾶν ἄλλο ἦσεν ἢ ὅποιοι ἤθε-
λον νὰ υπογράφωνται, «πιστοὶ ὑπήκοοι καὶ τα-
πεινοὶ θεράποντες», ἴσως δὲ καὶ συνωμότητι
ἦσαν κατὰ τοῦ ἰδίου Βασιλέως! Ἄλλὰ, ἵνα ὦμεν
δίκαιοι, καὶ αὐτοὶ οἱ Μονάρχαι μυράκις τὴν
αὐτὴν μετῆλθον γλῶσσαν τοῦ νεκροῦ τύπου,
πρὸς ὁμοίους ἢ ὑποδεστέρους. **

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Διὰ τρία πράγματα μετανοεῖ ὁ φρόνιμος· ἂν
ἐνεπιστεῦσθῃ μυστικῶν εἰς γυναῖκα, ἂν ἐταξεί-
δευσε διὰ θαλάσσης, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ ταξειδεύ-
σῃ διὰ ξηρᾶς καὶ ἂν ἄπρακτος διῆλθεν ἡμέραν
τινά.

Τρία ζῶσιν εἰς θάρος· ἄλλων τριῶν· οἱ δικη-
γόροι ἀπὸ τῶν ζώντων, οἱ ἰατροὶ ἀπὸ τῶν ἀ-
σθενῶν καὶ οἱ παπᾶδες ἀπὸ τῶν νεκρῶν.

Τὸ καλὸν χαράσσεται ἐπὶ λίθου, τὸ καλὸν
ἐπὶ ἄμμου. (Παροιμίαι γερμανικαί).

ΗΛΙΑ, ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ,

Τῷ ἀειμνήστῳ διδασκάλῳ.

Ἄκοῦς τ' ἀηδόνην ἔς τὸ βουνό, πῶς συνερίζουν πάλι;
Ἄκουεις, πῶς τὸ σήμαντρο τὴν προσευχὴν τοῦ ψάλλοντος
ἔς τῆς Παναγίᾶς τὴν ἐκκλησίαν;
Σήκω, πατέρα! Κούμψθῃς ἔς τ' ἀσθενικό μου χέρι
νὰ βγοῦμε ν' ἀναπνεύσουμε τὴν αὔρα ποῦ μᾶ; φέρει
τὴν πρώτην τῆς αὐγῆς ὄροσιάν.

Σήκω, καὶ σ' ἔφερα χλωρῷ, μαγιάτικο λουλοῦδι,
κ' ἕνα καινόβριον σ' ἔγραψα, ἔς ἂν τώθελες, τραγοῦδι,
μ' ἕνα πρωτόβγαλο σκοπό,
καὶ ἤρθα καὶ σοῦ τώπερα ἔς τὸ μαῦρό σου κρεββάτι,
καὶ κλαίγω νὰ μὲ λυπηθῆς, νὰ σηκωθῆς κομμάτι
καὶ νὰ μὲ βάλῃς; νὰ σ' τὸ πῶ.

Ἐνὰ στολισθῆκεν ἡ γῆ κι' ἀνήσταν τὰ λειβάδια,
καὶ βόσκουν ἔς τὴν ἀρογιάλιάν τ' ἀσπρόμαλα κοπάδια,
μὲ τὴ γλυκεριὰ φλογέρα.

Κ' ἡ νερίδα, ποῦ σοῦ μαζόνανε πουρνιάτικα λουλοῦδια
σκορπίζουσε τὰ μαγικά τῆς λύρας σου τραγοῦδι
ἔς τὸν μουσερὸν ἀγίερα.

Κι' ἀπ' τὴ γλυκεριὰ σου μουσικὴ τὸ κῆμ' ἀναγαλλιάζει
καὶ μ' ἔρωτα τὴν ἄμμουδιάν ἔς τὸν ὕπνο τ' ἀγκαλιάζει
καὶ πάλ' ὀπίσω ἐψυχᾷ.

Καὶ μαγευμένα τοῦ γιγαλοῦ τὰ φίδια, τὰ ψαράκια
γλυκοφιλοῦνται χορευτὰ, ἔς ἂν νᾶταν ἀδερφάκια,
καὶ πέφτουν ἕξω ἔς τὰ ρυχά.

Γιατί ἡ καρδιά σου τῆς Αὐγῆς τὸν ἔρωτ' ἀπαρνῆθη,
καὶ τὸ τραγοῦδι δὲν λαλεῖ ἔς τὰ φλογερά σου στήθη,
καθὼς λαλοῦσε μιὰ φορὰ;

Γιατί ἔσθυσε τὸ σπλαχνικό λαμπάδι τῆς στοργῆς σου,
καὶ μ' ἄφηκε δισώρφανον, τ' ὄρφανικό παιδί σου,
χωρὶς ἐλπίδα καὶ χαρὰ;

Ἔς τὴ λύρα, ποῦ μὲ ἡχάρισες, μιὰ κόρδα μ' ἔχει σπάσει,
καὶ τὸ παιδρό σου τὸ σκοπό φοδοῦμαι μὴν ξεχάσῃ
ἡ λαλιά μ' ἡ παιδική!

Σήκω, πατέρα! Κροῦσέ με τ' ἀρμονικό βιολί σου,
καὶ ταίριασέ μ' ἀκόμη μιὰ πᾶ' ἔς τὴ χρυσῇ χορδῇ σου
τὴ δόλιξ μου τὴ μουσική!

Νὰ φάω νὰ γλυκὸ σκοπό, τὸ Χάρο νὰ κοιμίσω,
νὰ μῶω ἔς τὴ μούρη του σπηλιᾶ, πατέρα, νὰ χυμίσω,
νὰ ρθῶ ἔς τὴν ἀγκαλιά σου.

Ἦ νὰ σὲ κλέψ' ἀπὸ τὸ βαθύ, τὸ παγερὸ σκοτάδι,
ἢ νὰ πομείνω νὰ πιτσιῶ, νὰ σκλαδωθῶ ἔς τὸν Ἄδη,
γὰ νὰ λαλῶ κοντά σου!

Λειψία, 1877, 2)13 Αὐγούστου.

Γ. Μ. Β. ΖΥΓΝΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πῶς ζῆ πῶς ὁ Θ'.

Πολλὰ πολλάκις ἐγγράφησαν περὶ τῆς καθ' ἡ-
μέραν δικίτης Πίου τοῦ Θ'. Ἄλλὰ τὰ πολιτικά
συμβάντα, μεθ' ἃ ὁ Πάπας ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐ-
ξέρχηται τοῦ Οὐατικανοῦ, καὶ ἡ ἐκ τῆς ἡλικίας
ἀσθένεια ἐπήνεγκον πολλὰς μεταβολὰς εἰς τὸν
ἀπλοϊκὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ συγχρόνως Πατέρα.

Κατὰ τε λοιπὸν τὸν χειμῶνα καὶ κατὰ τὸ
θέρος Πῖος ὁ Θ' ἐγείρεται τῇ ἕκτη ὥρᾳ τῆς
πρωίας, μόνον δὲ πρό τινων μηνῶν, ὡς ἐκ τῶν
ρευματισμῶν, ἐξ ὧν πάσχει, ἐνδύεται τῇ βοη-
θείᾳ τοῦ θαλαμηπόλου Ζανγολίνου. Μετὰ τοῦτο
προσεύχεται ἐν ἐγγύς κειμένῳ δωματίῳ, ὅπως
προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν λειτουργίαν, ἣν τελεῖ
νῦν τῇ ὀγδόῃ ὥρᾳ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ εὐκτηρίῳ,
συνεχομένῳ πρὸς τὸν θάλαμον αὐτοῦ. Δέεται
δὲ μετὰ κατανύξεως θαθείας καὶ εὐσεβείας, ευ-
θιζούσης πολλάκις αὐτὸν εἰς δάκρυα. Κατόπιν
ὁ ἅγιος Πατὴρ ἀκροᾶται τῆς δευτέρας λειτουρ-
γίας, τελουμένης παρὰ τινος τῶν ἐφημεριῶναυ-
τοῦ, καὶ εἶτα ἀπέρχεται.

Σημαίνει τότε ἡ ἐννάτη, καὶ ὁ Πάπας προ-
γευματίζει· τὸ πρόγευμα ἀποτελεῖται ἐκ ζω-
μοῦ, καφῆ καὶ μικροῦ ποτηρίου οἴνου τῶν Βορ-
διγαλλῶν.

Ἔρχεται κατόπιν ὁ Καρδινάλιος Συμεὼν,
Γραμματεὺς, ἵνα συσκευθῇ μετὰ τῆς Παναγιό-
τητος Αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρα-
σκευῆς, καθ' ἃς ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ ἀ-
ναπληροῦντος αὐτόν· μετὰ τὴν συνεννόησιν ταύ-
την, ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἀναγινώσκει τὶς πολυα-
ριθμοὺς πάντοτε ἐπιστολάς, καὶ ἔπειτα ἄρχον-
ται αἱ ἰδιαιτεραὶ ἀκροάσεις, ὧν εἶναι γνωστὸς
ὁ κανονισμὸς· οἱ μὲν ἄνδρες λοιπὸν φέρουσιν ἐν-
δυμα μέλαν καὶ λαϊμοδέτην λευκὸν, οὐχὶ δὲ χει-
ρόκτια. Εἰσερχόμενοι εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Ἁ-
γίου Πατρὸς, εἰς ὃν δέχεται τοὺς ἐπισκεπτομέ-
νους αὐτὸν ἀπὸ τοῦ 1870 ἔτους, γονυπετοῦσι
τρίς. Οἱ πρίγκιπες καὶ αἱ πριγκίπισσαι, δὲ, ἐπισκέ-
πτονται αὐτὸν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ. Ὁ Πάπας κά-
θεται, οἱ δὲ πιστοὶ ἵστανται ὄρθιοι ἢ γονυκλι-
νεῖς. Μόνον οἱ καρδινάλιοι καὶ οἱ πρίγκιπες ἔ-
χουσι τὸ δικαίωμα νὰ κάθηνται ἐνώπιον τοῦ
Πάπα ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου.